

EMIL DINGA

PSEUDO-RUBAIATE

vol. 5 (801–1000)

801 – Radu Gyr

Nu este sfânt, și totuși sfințenia-l îmbracă,
Mai abitir vorbește când e forțat să tacă,
Sodoma și Gomora în juru-i cresc năvalnic,
Dar peste el Christosul ființa Își apleacă.

802 – Redundanță

Nu e un *quid pro quo*, ci e chiar un similar
Ce poate ține locul unui particular
Când ultimul nu poate a-și face treaba sa,
Făcând el însuși treaba, deși nu-i titular.

803 – Ridicol

Comportament sau stare în contradicție
Cu-a demnității zonă de jurisdicție,
Stârnind compasiunea sau râsul chiar, de-a dreptul,
Incompatibil, însă, cu vreo predicție.

804 – Monarhie

Principiu al puterii ce-i strânsă într-o mână,
Dar care, prea adesea, nu-i unică stăpână,
Conviețuind în pace chiar cu democrația,
Miscibilă cu care și poate să rămână.

805 – Călugăr

Nu-i mizantrop și nici nu-i de lume aruncat,
Nu are-a ispăși nici vreo crimă ori păcat,
Ci doar se-ndepărtează de zilnice mizerii,
Viața s-o-nțelegeă în modul adecvat.

806 – Nuntă

O sărbătoare-anume, venind din vremea veche,
Bărbatul și femeia s-aducă în pereche,
Spre-a împlini viața, natura și cutuma,
Prin legământul sfânt ce va fi de-acum o eche.

807 – Glosă

Principii, axiome sau dogme, chiar, să fie,
Ce-s despicate-n patru, în chip de poezie,
Și-s cizelate-n urmă în sfaturi ori precepte
Ce pot sări îndată din normă-n viața vie.

808 – Introspecție

E-o aprigă-nsetare, perpetuă dorință
De a scurma în jarul ce este-a ta ființă
Și care-aprinde focul vieții ce-o trăiești,
De a găsi izvorul de mir și de credință.

809 – Psihanaliză

De norme și convenții despoaie-te acum,
Adu în amintire-ntâmplările din drum,
Uitate pentru-o vreme, dar care, înviate,
Reconstruiesc un *ego* din falduri vagi de fum.

810 – Lapsus

Propensiune mută, de pură-nlocuire
A ce e cuvenit (de-i în scris sau în vorbire)
Cu ce inconștientul dorește să exprime –
Mecanică ciudată pentru substituire.

811 – Lipsă

Neîntregire,-absență sau dor de împlinire
În spirit sau substanță, în gând sau în vorbire,
Ce e motor sau frână, după împrejurări,
Întotdeauna însă e-o stare de trăire.

812 – Lustrație

Ieșire rituală din starea de păcat
În care firea, viciul cândva te-au aruncat,
Și, ca-ntr-un purgatoriu, purificare-n toate,
Când o comunitate te vrea recuperat.

813 – *Furtună*

Non-linearitate sau cruntă bulversare
În gânduri, în natură sau orice altă stare,
Ce netedul îl rupe și sparge omogenul.
Dar asta nu durează prea mult, e trecătoare.

814 – *Noroc*

Dorit de orișicine, nu vine de-i chemat,
Ci vine fără preget când nu e așteptat,
Câștiguri și-avantaje cu sine aducând,
Dar adevărul este: că-n mod nemeritat.

815 – *Paradigmă*

Un mod de-a face lucruri, de a acționa,
Sau pentru a cunoaște, sau a raționa,
Pe care-un grup anume îl practică acerb,
Iar, până la un prag, de-a se-autoconserva.

816 – *Fatalitate*

Un punct final, pe care-l dorim sau dimpotrivă,
Dar nu-i putem opune nici o alternativă
Ce stă-n puterea noastră să fie-obiectivă –
Într-o fatalitate, voința e pasivă.

817 – *Muncă*

Un act ghidat de-un scop și-un efort corespondent
De-a transforma natura, pe care un agent
Îl face-n viață pentru a supraviețui,
Act cooperativ sau chiar unul concurent.

818 – *Voluptate*

O stare, o simțire, care ne cotopește
În spirit, sau în suflet sau, mai ales, trupește,
Făcându-ne să spunem, ca Faust, „clipă, stai!“,
Iar timpul, pentru-o clipă, chiar pare că se-oprește.

819 – *Suspiciune*

Un gând ce dă târcoale, fără a fi probat,
Despre un fapt anume părând că s-a-ntâmplat,
Sau despre o persoană care așa și-așa,
Și care nu-ți dă pace chiar dacă l-ai uitat.

820 – *Soluție*

Un mod de a desface ceva ce e legat,
Sau, dimpotrivă,-a face ceva ce-i dezlegat,
În practică, știință, sau praxiologie,
Un mod de liniștire, dar nu îndelungat.

821 – *Modus tollens*

Când știm, cu siguranță, că B din A devine,
Prin ipoteza noastră sau chiar prin legi divine,
Și-apoi deschidem ochii și B nu-i nicăieri,
La fel de siguri suntem că nici A nu survine.

822 – *Mistică*

E-o cale-a fiecărui de-a fi lângă-al său zeu,
Nemijlocit, oriunde, oricând, doar cu-al său eu,
Fără vreun preot, templu sau alt mijlocitor,
Spre-a-mpărtăși aieva, la bine și la greu.

823 – *Dogmatism*

O cale de-ntărare a propriei poziții,
În viață sau știință sau chiar în superstiții,
Prin ignorări voite-ale oricăror contestări,
Dar, după-un timp, acceptă și alte supoziții.

824 – *Tramă*

În orice-n timp se țese, în orice epic, este
Chiar firul care leagă întregul în poveste,
Și-i dă finalitate sau scop (precum e cazul),
În viață, teatru, spirit sau lumile celeste.

825 – *Sublimare*

O transformare-anume-a ceva, de orice fel,
Credință, bucurie, durere sau un țel,
Încât doar *quidditatea* acestora rămâne,
Ce între ele poate să treacă, de altfel.

826 – *Alchimie*

Amestec ezoteric – știință și magie –,
De fizică, credință, speranță și chimie,
Filosofala piatră spre-a o găsi și astfel
De-a repeta cuvântul ce zămislește – „Fie“.

827 – *Astrologie*

Cosmologie care a eșuat din fașă,
Plonjând în metafizic și pretinzând, trufașă,
Ca omul să-l explice prin astrele de-aiurea.
Romantic, ea științei de azi îi e strămoașă.

828 – *Econometrie*

La faptul economic, statistică-aplicată,
Ce-ncearcă prin hățișul de date să răzbată
Și cauza s-o afle, spre-a face-apoi predicții,
Dar numai corelații ea poate (doar) să scoată.

829 – Proxy

În viață sau știință, ceva ce-nlocuiește,
Ca funcție sau rol altceva, care lipsește
Sau nu e disponibil, un fel de *ca și cum*,
Dar nici nu deformează, nici nu zădărnicește.

830 – Promiscuitate

Un fel de-a fi al unor, ca atitudine
În a trăi, în grup ori în solitudine,
În contra sau alături de normele cumiți,
Dar norma, chiar de-i bună – nu-i certitudine.

831 – Obsesie

Un gând sau un afect ce persistă-n conștiință,
Oricât e de zadarnic să capete ființă
Sau să primească,-n fine, o soluționare,
Putând să fie ură, iubire sau dorință.

832 – Nemurire

Perpetuă, și calmă, și înghețată stază
În timpul care-a fost și în cel ce își urmează,
Sau poate-o-ncremenire a timpului, de fapt.
Nemuritor e numai ce-n moarte ființează.

833 – Afinitate

Chemare reciprocă, inexplicabilă,
Ce până-a se produce, e improbabilă,
Căci s-o prezică-anume – ce, unde, cât și cum,
Întreaga rațiune e incapabilă.

834 – Algebră

Un joc al minții care vizează chiar structura
În care lumea-și ține închisă-arhitectura,
Și-n funcție transformă-orice cauzalitate,
Iar Universul, astfel, își capătă măsura.

835 – Antimaterie

Particulă-n oglindă cu sora ei, din care
Suntem făcuți și noi și chiar Universul mare,
Iar când sunt puse-alături, devin pe loc lumină,
În amintirea stării avute la plecare.

836 – Arhetip

O formă nevăzută, de timpul lung hrănită,
În care ființarea se află-ngrămădită,
Căci doar în acea formă ea poate exista,
Și chiar mai mult – doar astfel e bine definită.

837 – *Plasmă*

O formă a substanței ce doar în stele este,
(Dezvăluind a lumii mirabilă poveste),
Pe care chiar și omul pe cale-i s-o creeze
Sub forma unui soare aici, nu-n zări celeste.

838 – *Ockham*

E cel care ne cere să nu multiplicăm
Mai mult decât nevoie-i (atunci când explicăm)
De cauze, efecte, condiții, ipoteze –
Doar astfel adevărul putem să-l indicăm.

839 – *Clonă*

Nimic nu îi lipsește față de-original,
Ca formă, ca structură sau dimensional,
E-o copie perfectă, în mare ca și-n mic,
Doar conștiința-i alta, dar asta-i crucial.

840 – *Model*

Păstrează, izomorfic, în noua entitate,
Structura (doar formală) ce, în realitate,
E proprie în lucrul ce este modelat –
Perfectă-analogie, dar nu identitate.

910 – Fenomenologie

Privirea ți-o îndreaptă,-n mod intențional,
Direct spre lucrul însuși, și nu în lateral,
Chiar pune-n paranteză ce știi și restul lumii,
Și caută esența, ca pe un ideal.

932 – Escatologie

Obsesie/doctrină-a sfârșitului de drum,
Ce cată a răspunde la *dacă* și la *cum*
Întreaga ființare a lumii se încheie
Într-o apoteoză sau într-un jalnic scrum.

961 – Asceză

Închidere în sine a ochiului și-a minții,
În care loc nu află nici trupul, nici arginții,
Ca o răscumpărare-a păcatului dintâi,
Un drum de spini pe care cândva au mers și sfinții.

988 – Nîchitism

Se ia o mare care se pune sus, pe cer,
Iar cerul se îndeasă-ntr-un ochi de temnicer,
Din vînt se răsuțește-o țigară, iar din păsări
Se face-o catedrală ce zboară prin eter.